

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 36, 2016

Nummer 36, 2016

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2413](#) 25-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2414](#) 25-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2267](#) 11-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2295](#) 11-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2304](#) 11-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2336](#) 11-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2296](#) 11-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2298](#) 11-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2305](#) 11-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2293](#) 11-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2292](#) 11-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2242](#) 04-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2239](#) 04-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2247](#) 04-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2241](#) 04-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2248](#) 04-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2237](#) 04-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2238](#) 04-10-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2191](#) 27-09-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2202](#) 27-09-2016
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2194](#) 27-09-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2190](#) 27-09-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2201](#) 27-09-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2204](#) 27-09-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2189](#) 27-09-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2185](#) 27-09-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:2188](#) 27-09-2016

Annotatie

[Verweer tot bewijsuitsluiting ook verweer tot vrijspraak? Annotatie bij Hoge Raad 4 oktober 2016, ECLI:NL:HR:2016:2244.](#)

mr. J.H.J. Verbaan en D. Bektesevic

RECHTSPRAAK

Is diefstal van wallaby's uit een weide te kwalificeren als – kort gezegd – diefstal van 'vee' als bedoeld in artikel 311 lid 1 sub 1 Sr?

Het middel klaagt dat het hof het bewezenverklaarde ten onrechte heeft gekwalificeerd als 'diefstal van vee uit de weide'. Het springende punt in deze zaak is de vraag of wallaby's (kleine tot middelgrote kangoeroes) kunnen worden aangemerkt als 'vee' in de zin van artikel 311 lid 1 aanhef en onder 1° Sr.

De wetsgeschiedenis met betrekking tot deze bepaling is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 11 tot en met 16. De strekking van die bepaling is, naar mede uit die wetsgeschiedenis kan worden afgeleid, een bijzondere bescherming te bieden tegen de diefstal van dieren die vanwege de omstandigheid dat deze gewoonlijk in een weide worden gehouden waar doorgaans weinig toezicht wordt uitgeoefend 'aan de openbare trouw zijn overgelaten'. Gelet hierop heeft het hof de bewezenverklaarde diefstal van de wallaby's uit een weide terecht gekwalificeerd als – kort gezegd – diefstal van 'vee' in de zin van artikel 311 lid 1 aanhef en onder 1° Sr. Dat sommige wallaby's ook als huisdier mogen worden gehouden doet hieraan niet af.

Het middel stuit daarop af.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2413

Zaaknummer: 15/04436

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 311 Sr

RECHTSPRAAK

De dagvaarding in hoger beroep is niet rechtsgeldig betekend. De Hoge Raad verklaart deze om doelmatigheidsredenen nietig.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig is betekend. Het voert daartoe aan dat getracht had moeten worden de appèldagvaarding uit te reiken op het adres [a-straat 1], te Voorthuizen, dat de verdachte op 28 mei 2015 bij haar verhoor door de politie heeft opgegeven.

Ingevolge artikel 588 lid 1 aanhef en onder b sub 3° Sv wordt een dagvaarding uitgereikt aan de griffier van de rechtbank indien de geadresseerde niet als ingezetene is ingeschreven in de BRP noch een feitelijke woon- of verblijfplaats van hem bekend is. Onbekendheid van een feitelijke woon- of verblijfplaats kan evenwel niet worden aangenomen, indien niet is getracht de uitreiking van de dagvaarding te doen plaatsvinden op een uit de stukken van het geding blijkend – voor de hand liggend en niet door een latere opgave achterhaald – adres dat redelijkerwijs als feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte zou kunnen gelden, zoals het adres dat door de verdachte bij zijn verhoor door de politie of de rechter-commissaris is opgegeven (vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, *NJ* 2002/317).

Blijkens zijn weergegeven overweging heeft het hof kennelijk geoordeeld dat het adres [a-straat 1], te Voorthuizen niet een uit de stukken van het geding blijkend adres is dat redelijkerwijs als feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte kan gelden omdat het is opgegeven in een ander dossier. Dit oordeel is niet zonder meer begrijpelijk, in aanmerking genomen dat de onder 2.2.1 weergegeven stukken inhouden dat de verdachte dit adres heeft opgegeven tijdens een verhoor over de bruine Opel Corsa met kenteken [AA-oo-BB], waarvan de verduistering als tweede ten laste gelegd feit in de onderhavige strafzaak aan de orde is.

Het middel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de dagvaarding in hoger beroep om doelmatigheidsredenen nietig verklaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen en verklaart de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2414

Zaaknummer: 15/04441

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: J.J. Weldam

Wetsartikelen: 588 Sv

RECHTSPRAAK

De betrokkene wordt niet-ontvankelijk verklaard in zijn cassatieberoep, nu niet binnen de gestelde termijn het bedrag ter consignatie is voldaan aan het Bureau Ontneming Openbaar Ministerie.

Het hof heeft bij arrest van 15 januari 2010 het bedrag waarop het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat, vastgesteld op een bedrag van € 149.500 en aan de betrokkene de verplichting opgelegd tot betaling van dit bedrag aan de Staat ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel. Bij arrest van 22 november 2011 heeft de Hoge Raad het tegen die beslissingen gerichte beroep in cassatie verworpen.

Het arrest van het hof is ter executie overgedragen aan het Centraal Justitieel Incassobureau (hierna: CJIB). Het CJIB heeft aan de betrokkene een dwangbevel voor een bedrag van € 137.458,68 uitgevaardigd.

De betrokkene is bij het hof in verzet gekomen tegen de tenuitvoerlegging van het dwangbevel, welk verzet het hof ongegrond heeft verklaard. Het cassatieberoep is tegen die beslissing gericht.

Ingevolge artikel 575 lid 3 Sv is de betrokkene in zijn cassatieberoep slechts ontvankelijk na voorafgaande consignatie van het nog verschuldigde bedrag en van al de kosten. Als 'het nog verschuldigde bedrag' heeft in ontnemingszaken uitsluitend te gelden het bedrag van de op de voet van artikel 36e Sr onherroepelijk opgelegde betalingsverplichting, te verminderen met het bedrag dat reeds is voldaan en/of waarvoor reeds verhaal is genomen.

De griffier van het hof heeft de betrokkene bij brief van 4 april 2016 in de gelegenheid gesteld om binnen veertien dagen na dagtekening van die brief het in het dwangbevel genoemde verschuldigde bedrag van € 137.458,68 ter consignatie te voldoen aan het Bureau Ontneming Openbaar Ministerie. Uit de brief van de griffier van het hof van 26 april 2016 aan de Hoge Raad blijkt dat binnen de gestelde termijn geen betaling van de betrokkene is ontvangen.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat de betrokkene niet-ontvankelijk moet worden

verklaard in het beroep.

Opmerking verdient dat ingevolge artikel 577b lid 2 Sv de rechter die de ontnemingsmaatregel heeft opgelegd, op schriftelijk en gemotiveerd verzoek van de betrokkene het door hem vastgestelde ontnemingsbedrag kan kwijtschelden of verminderen dan wel ten aanzien van het reeds betaalde of verhaalde bedrag kan bevelen dat dat geheel of gedeeltelijk zal worden teruggegeven of uitgekeerd (vgl. HR 19 mei 2015, ECLI:NL:HR:2015:1255). In die procedure kan worden beslist op een stelling zoals in de schriftuur ingenomen dat de verplichting tot betaling, ook al was deze ten tijde van de faillietverklaring nog niet onherroepelijk opgelegd, als bestaande (voorwaardelijke) vordering in een faillissement, en daarmee onder de werking van een gehomologeerd akkoord, valt (artikel 157 Faillissementswet).

De Hoge Raad verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2298

Zaaknummer: 15/05024

Rechters: A.J.A. van Dorst, Y. Buruma, V. van den Brink, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 577b Sv en 575 Sv

RECHTSPRAAK

Het niet-ontvankelijk verklaren van de benadeelde partijen staat niet aan het opleggen van een schadevergoedingsmaatregel in de weg.

Het middel komt op tegen de door het hof aan de verdachte opgelegde schadevergoedingsmaatregelen.

Het hof heeft met betrekking tot de vorderingen van de benadeelde partijen schadevergoedingsmaatregelen als bedoeld in artikel 36f Sr opgelegd. Daartoe heeft het hof vastgesteld dat deze benadeelde partijen binnen de bewezenverklaarde periode reissommen hebben betaald voor reizen die zij niet hebben kunnen maken, dat zij aldus schade hebben geleden door het handelen van de verdachte en dat de verdachte mitsdien die reissommen aan iedere getroffen benadeelde partij moet terugbetalen. Op grond hiervan heeft het hof kennelijk geoordeeld dat voldaan is aan het in artikel 36f lid 2 Sr voor oplegging van de maatregel gestelde vereiste dat de verdachte jegens de benadeelde partijen naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de schade die door het strafbare feit is toegebracht. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Daaraan doet niet af dat het hof de benadeelde partijen niet-ontvankelijk heeft verklaard in hun vorderingen omdat het beoordelen daarvan een onevenredige belasting van het strafgeding zou opleveren. Daarbij verdient opmerking dat de daaraan ten grondslag liggende overweging van het hof omtrent de onduidelijkheid ‘welk deel van de vorderingen in het faillissement zijn meegenomen’ berust op het misverstand dat het antwoord op de vraag of de vorderingen al dan niet ter verificatie in het faillissement zijn ingediend betekenis heeft voor de toewijsbaarheid van die vorderingen nadat het faillissement wegens gebrek aan baten – dus zonder dat vanuit de boedel betalingen konden worden verricht aan de concurrente schuldeisers – is opgeheven. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2304

Zaaknummer: 15/00165

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en V. van den Brink

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

De herzieningsaanvraag vanwege een niet volgens de geldende voorschriften uitgevoerde geur(identificatie)proef wordt gegrond verklaard.

Het is de Hoge Raad ambtshalve bekend dat door het Openbaar Ministerie aan een groot aantal onherroepelijk veroordeelden bij brief een mededeling is gedaan omtrent mogelijk onjuist uitgevoerde geuridentificatieproeven in de periode van september 1997 tot en met maart 2006 door de geurhondendienst Noord- en Oost-Gelderland. In deze periode zou de speurhondengeleider tijdens het afnemen van de geuridentificatieproef regelmatig, in afwijking van het vastgestelde protocol, vooraf op de hoogte zijn geweest van de sorteervolgorde van de geurbuisjes. De onderhavige aanvraag houdt verband met geuridentificatieproeven die weliswaar niet door de geurhondendienst Noord- en Oost-Gelderland zijn uitgevoerd, maar – naar blijkt uit de aan de Hoge Raad toegezonden stukken – die wel zijn verricht in de periode maart-april 2004, mede door een aan die geurhondendienst verbonden ambtenaar.

De Hoge Raad heeft eerder geoordeeld dat in de gevallen waarin in de periode van september 1997 tot en met maart 2006 een geuridentificatieproef door de geurhondendienst Noord- en Oost-Gelderland in de desbetreffende strafzaak is uitgevoerd, dit onderzoek – behoudens concrete aanwijzingen van het tegendeel – moet worden geacht te hebben plaatsgevonden in strijd met het voorschrift dat de hondengeleider de volgorde van de geurdragers niet kent, hetgeen met zich brengt dat ervan moet worden uitgegaan dat het resultaat van die geuridentificatieproef in die gevallen niet als voldoende betrouwbaar kan gelden en dat aldus moet worden aangenomen dat het resultaat van de geuridentificatieproef niet zou zijn gebruikt voor het bewijs indien de rechter met de opgetreden onregelmatigheid bekend was geweest (vgl. HR 22 april 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC8789, NJ 2008/591). Met betrekking tot de geuridentificatieproeven in de onderhavige zaak dient in gelijke zin te worden geoordeeld.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden

wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Ingeval het resultaat van een onregelmatige geuridentificatieproef voor het bewijs van het desbetreffende ten laste gelegde feit is gebezigd en het niet aannemelijk is dat zonder deze uitkomst van de geuridentificatieproef de feitenrechter op grond van het beschikbare bewijsmateriaal tot een bewezenverklaring zou zijn gekomen, levert dat een ernstig vermoeden op dat de rechter de aanvrager ter zake zou hebben vrijgesproken. In dat geval is sprake van een beroep op een gegeven als onder 5.2 vermeld.

De ten laste van de aanvrager bewezenverklaarde feiten steunen op de bewijsvoering van de politierechter waarvan de inhoud is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 9.

Op de door de advocaat-generaal in zijn conclusie vermelde gronden moet het in de aanvraag aangevoerde worden aangemerkt als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv, zodat de aanvraag gegrond is en als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld vonnis van de politierechter en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2292

Zaaknummer: 16/01841

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman en M.J. Borgers

Advocaten: A.C. Huisman

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

De onmogelijkheid tot het doen verrichten van een tegenonderzoek staat in de onderhavige zaak niet aan een eerlijke procesvoering ex artikel 6 EVRM in de weg. Het bewezenverklaarde witwassen is evenwel ontoereikend gemotiveerd.

Het middel keert zich tegen de verwerping van het ter terechtzitting in hoger beroep ter zake van feit 1 gevoerde verweer dat de resultaten van de indicatieve test van het bewijs dienen te worden uitgesloten wegens het ontbreken van de mogelijkheid van een contra-expertise.

De Hoge Raad stelt het volgende voorop. De omstandigheid dat als gevolg van enig verzuim het voor het verrichten van een tegenonderzoek bestemde materiaal, kort gezegd, in het ongereede is geraakt, brengt niet mee dat de verkrijging van voornoemd bewijsmateriaal als resultaat van dat in het ongereede raken reeds op die grond als onrechtmatig moet worden aangemerkt (vgl. HR 17 juni 2014, ECLI:NL:HR:2014:1451, NJ 2014/341). De vraag of de onmogelijkheid van een tegenonderzoek aan een eerlijke procesvoering als bedoeld in artikel 6 EVRM in de weg staat, is afhankelijk van de omstandigheden van de desbetreffende zaak. Daarbij kan worden gedacht aan onder meer (a) de gronden waarop de wens van de verdediging tot het doen verrichten van een tegenonderzoek steunt en (b) het belang van het gewenste tegenonderzoek in het licht van – bijvoorbeeld – de aanwezigheid van ander bewijsmateriaal dan wel de overtuigende kracht die pleegt te worden toegekend aan het bestreden onderzoeksresultaat (vgl. HR 8 februari 2005, ECLI:NL:HR:2005:AR7228, NJ 2005/514, r.o. 3.5).

Het hof heeft geoordeeld dat wettig en overtuigend is bewezen dat de aangetroffen blokken hasjiesj bevatten gelet op ‘de positieve indicatieve tests, de bevindingen van de verbalisanten omtrent de wijze waarop de blokken waren verpakt en de kleur en de geur ervan’ en heeft daarbij tevens betrokken ‘dat de gebruikte test-sets worden geadviseerd door het NFI te Den Haag’. Aldus heeft het hof kennelijk geoordeeld dat het tot het bewijs bezigen van de resultaten van de indicatieve test ondanks de onmogelijkheid tot het doen verrichten van een tegenonderzoek in de onderhavige zaak niet aan een eerlijke procesvoering als bedoeld in artikel 6 EVRM in de weg staat. Dit oordeel draagt de verwerping van het verweer zelfstandig,

zodat buiten bespreking kan blijven hetgeen het hof in dit verband voor het overige heeft overwogen.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat het onder 2 bewezenverklaarde, kort gezegd: het ‘verhullen’ van ‘de herkomst’ van uit enig misdrijf afkomstige geldbedragen als bedoeld in artikel 42obis lid 1 onder a Sr, ontoereikend is gemotiveerd.

Het hof heeft de verklaring die de verdachte heeft gegeven voor het aanwezig hebben van een groot contant bedrag van ongeveer € 46.000 in kleine coupures, niet aannemelijk geacht. Mede daaraan heeft het hof de conclusie kunnen verbinden dat de verdachte wist dat de bij hem aangetroffen geldbiljetten van enig misdrijf afkomstig zijn, zoals is bewezenverklaard.

De bewezenverklaring houdt voorts uitsluitend in dat de verdachte ‘de herkomst’ van die geldbiljetten heeft ‘verhuld’. Uit de door het hof vastgestelde omstandigheid dat de verdachte biljetten van 500 euro heeft omgewisseld in kleinere coupures, die waren weggestopt in een tas onder een autostoel en in de broekzak van de verdachte, kan evenwel niet zonder meer worden afgeleid dat sprake is van gedragingen die gericht zijn op het ‘verhullen’ van de ‘herkomst’ van die geldbedragen. De bewezenverklaring is in zoverre ontoereikend gemotiveerd.

Voor zover aan het middel de opvatting ten grondslag ligt dat rechtspraak van de Hoge Raad met betrekking tot de nadere motiveringseisen van het oordeel dat sprake is van witwassen in het geval dat de verdachte een onmiddellijk uit enig door hemzelf begaan misdrijf afkomstig voorwerp heeft ‘verworven’ of ‘voorhanden’ heeft ‘gehad’, ook betrekking heeft op het bewezenverklaarde verbergen en verhullen als bedoeld in artikel 42obis lid 1 onder a Sr, faalt het omdat die opvatting onjuist is (vgl. HR 25 maart 2014, ECLI:NL:HR:2014:716, r.o. 3.4.1.).

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof ’s-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2293

Zaaknummer: 15/00648

Rechters: W.A.M. van Schendel, J. de Hullu, H.A.G. Splinter-van Kan, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: G.G.J. Knoops en M.C. van Woudenberg

Wetsartikelen: 6 EVRM en 42obis Sr

RECHTSPRAAK

De herzieningsaanvraag vanwege een eerdere veroordeling ter zake van dezelfde gekwalificeerde diefstal wordt gegrond verklaard.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie.

Op de door de advocaat-generaal in zijn conclusie vermelde gronden moet het in de aanvraag aangevoerde worden aangemerkt als een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. De aanvraag is dus gegrond. Omdat na verwijzing geen ander oordeel mogelijk zal zijn dan dat het arrest van het hof van 4 juli 2014 zal worden vernietigd en de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk zal worden verklaard in zijn vervolging, zal om redenen van doelmatigheid deze verwijzing achterwege blijven en zal de Hoge Raad de officier van justitie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, vernietigt het arrest van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, van 4 juli 2014 en het daarbij bevestigde vonnis van de politierechter in de Rechtbank Utrecht van 24 mei 2012 en verklaart de officier van justitie niet-ontvankelijk in de vervolging van de aanvrager ter zake van het in de zaak met parketnummer 16/008461-12 ten laste gelegde.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2296

Zaaknummer: 16/00597

Rechters: A.J.A. van Dorst, B.C. de Savornin Lohman en V. van den Brink

Advocaten: C.H.J. van Dooijeweert

Wetsartikelen: 68 Sr en 457 Sv

RECHTSPRAAK

De rechtbank heeft verzuimd artikel 48 en 140 Sr te vermelden als mede toepasselijke wetsbepalingen tot uitlevering.

Het middel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat het door de verzoekende staat overgelegde bevel tot aanhouding voldoet aan de eisen van artikel 12 EUV.

De aanvullende conclusie van de advocaat-generaal houdt onder meer in:

- ‘1. Nadat ik in de onderhavige zaak op 14 juni 2016 had geconcludeerd tot verwerping van het beroep, heeft de Hoge Raad mij, in zijn arrest van 5 juli 2016, in de gelegenheid gesteld het dossier aan te vullen met een bevel tot aanhouding dat voldoet aan de eis die daaraan wordt gesteld in artikel 12, tweede lid aanhef en onder a, EUV. Tevens heeft de Hoge Raad iedere verdere beslissing aangehouden en de zaak verwezen naar de rolzitting van 23 augustus 2016.
2. Op 16 augustus 2016 heb ik het dossier aangevuld met de originele versie van het bevel tot aanhouding die ik had verkregen van een medewerker van het Internationaal Rechtshulp Centrum Amsterdam.
3. Op 18 augustus 2016 heeft de rolrechter een kopieconform afschrift van de originele versie van het bevel tot aanhouding aan de raadsman van [de opgeëiste persoon] doen toekomen en hem in de gelegenheid gesteld het originele exemplaar van het bevel tot aanhouding ter griffie van de Hoge Raad in te zien. In de begeleidende brief is de raadsman tevens in de gelegenheid gesteld de eerder ingediende schriftuur te wijzigen, aan te vullen dan wel één of meerdere middelen in te trekken. De aan de raadsman gestelde termijn van twee weken zijn verstreken. Van de raadsman is bij de griffie van de Hoge Raad geen reactie ingekomen.’

Gelet op evenweergegevene mist de opgeëiste persoon belang bij gegrondbevinding van de klacht en vernietiging van de bestreden uitspraak deswege. Het middel is dus tevergeefs voorgesteld.

Het middel klaagt over de verwerping door de rechtbank van het verweer dat de door de verzoekende staat overgelegde stukken niet een genoegzame uiteenzetting van de feiten in de zin van artikel 12 lid 2 aanhef en onder b EUV bevatten.

Het oordeel van de rechtbank dat de uiteenzetting van de feiten voldoet aan de eisen van artikel 12 EUV, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. In zoverre faalt het middel.

Daargelaten dat artikel 28 lid 3 Uitleveringswet niet voorschrijft dat in geval van toelaatbaarverklaring van de verzochte uitlevering in de bestreden uitspraak de kwalificaties van de feiten naar Nederlands recht worden opgenomen, maar slechts dat de toepasselijke wetbepalingen worden vermeld (vgl. HR 14 oktober 2003, ECLI:NL:HR:2003:AL3327, *NJ* 2004/86), heeft de rechtbank – gelet op de onder 3.2.1 weergegeven feiten – verzuimd artikel 48 en 140 Sr te vermelden als mede toepasselijke wetsbepalingen. Voor zover het middel beoogt hierover te klagen, is het gegrond. De Hoge Raad zal doen wat de rechtbank had behoren te doen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend voor zover daarin onder de toepasselijke wetsbepalingen niet zijn vermeld artikel 48 en 140 Sr, vermeldt als mede toepasselijk de hiervoor vermelde wetsbepalingen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2295

Zaaknummer: 16/00620

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: S.J. van der Woude

Wetsartikelen: 12 EUV en 28 Uw

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat in het onderhavige geval het OM niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de strafvervolging van de verdachte is niet begrijpelijk.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat aan de door het hof geconstateerde vormverzuimen als bedoeld in artikel 359a Sv het rechtsgevolg van niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie dient te worden verbonden. Daartoe wordt aangevoerd dat aan het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van zijn zaak niet tekort is gedaan.

Bij de beoordeling van het middel moet worden vooropgesteld dat niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging, als in artikel 359a Sv voorzien rechtsgevolg, slechts in uitzonderlijke gevallen in aanmerking komt. Daarvoor is alleen plaats ingeval het vormverzuim daarin bestaat dat met de opsporing of vervolging belaste ambtenaren ernstig inbreuk hebben gemaakt op beginselen van een goede procesorde waardoor doelbewust of met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte aan diens recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak is tekortgedaan (vgl. ECLI:NL:HR:2004:AM2533, *NJ* 2004/376, r.o. 3.6.5). Onregelmatigheden in de wijze waarop de verdachte is aangehouden zullen op zichzelf in de regel niet meebrengen dat aan het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van zijn zaak tekort wordt gedaan (vgl. HR 19 december 1995, *NJ* 1996/249).

Gelet op hetgeen is vooropgesteld onder 2.4, is het oordeel van het hof dat in het onderhavige geval het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de strafvervolging van de verdachte niet begrijpelijk. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het hof in zijn overwegingen niet heeft duidelijk gemaakt waarom het door het hof onrechtmatig bevonden vuurwapengebruik bij de aanhouding van de minderjarige verdachte en het – uiteindelijk – herstelde verzuim van gebrek aan openheid van zaken over dat vuurwapengebruik hebben tekort gedaan aan het recht van de verdachte op een eerlijke behandeling van zijn zaak als bedoeld in artikel 6 EVRM.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof

Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2305

Zaaknummer: 15/04937

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

De bewezenverklaring, dat het slachtoffer letsel heeft bekomen, kan niet worden afgeleid uit de gebezigde bewijsmiddelen.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid, aangezien daaruit niet kan volgen dat het slachtoffer letsel heeft bekomen.

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat het slachtoffer letsel heeft bekomen, niet kan worden afgeleid uit de gebezigde bewijsmiddelen, is de bestreden uitspraak in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2336

Zaaknummer: 15/01515

Rechters: A.J.A. van Dorst, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: M. Berndszen

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

Op grond van artikel 10 lid 2 Rijkswet cassatierechtspraak voor Aruba, Curaçao, Sint Maarten en voor Bonaire, Sint Eustatius en Saba staat voor de verdachte, die in hoger beroep bij verstek is veroordeeld, geen beroep in cassatie open, zodat de verdachte in zijn cassatieberoep niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Het hof heeft – met vernietiging van een vonnis van het Gerecht in eerste aanleg van Aruba van 10 juli 2014 – de verdachte vrijgesproken van het onder 1. ten laste gelegde en ter zake van 2. ‘medeplegen van het opzettelijk handelen in strijd met artikel 3, eerste lid, onder A van de Landsverordening Verdovende middelen’, 3. ‘deelneming aan een organisatie, die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven’ en 4. ‘medeplegen van witwassen’, veroordeeld tot een gevangenisstraf vier jaren. Het vonnis van het hof is bij verstek geweest.

Op grond van artikel 10 lid 2 Rijkswet cassatierechtspraak voor Aruba, Curaçao, Sint Maarten en voor Bonaire, Sint Eustatius en Saba staat voor de verdachte, die in hoger beroep bij verstek is veroordeeld, geen beroep in cassatie open. Ingevolge voormeld wetboek heeft voor de verdachte ook niet het rechtsmiddel van verzet opengestaan zodat het beroep in cassatie niet kan worden verstaan als verzet tegen het vonnis van het hof (vgl. HR 13 juni 2006, ECLI:NL:HR:2006:AV6128, NJ 2006/420). Anders dan de schrijftuur voorstaat, leidt de omstandigheid dat de raadsman van de ter terechtzitting in hoger beroep niet verschenen verdachte aldaar het woord ter verdediging heeft gevoerd, niet tot een ander oordeel.

Uit het voorgaande vloeit voort dat de verdachte niet kan worden ontvangen in zijn cassatieberoep.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2267

Zaaknummer: 15/02853

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: G. Spong

ANNOTATIE

**Verweer tot bewijsuitsluiting ook verweer tot vrijspraak?
Annotatie bij Hoge Raad 4 oktober 2016,
ECLI:NL:HR:2016:2244.**

mr. J.H.J. Verbaan en D. Bektesevic

Zes op de tien cassatieberoepen, waarin middelen zijn ingediend, worden vandaag de dag niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 80a RO. Een enkele keer worden daar meer woorden aan gewijd dan de aan de wettekst ontleende standaardoverweging dat de aangevoerde klachten klaarblijkelijk niet tot cassatie kunnen leiden dan wel dat de partij die het beroep instelt klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep. Dit geldt ook voor het onderhavige arrest, dat meer interessante onderdelen bevat dan op eerste gezicht lijkt.

De verdachte heeft de ten laste gelegde feiten in eerste aanleg bekend. De verdediging heeft in deze zaak geen vrijspraak bepleit, zodat de politierechter in zijn vonnis op grond van artikel 359 lid 3 tweede volzin Sv kon volstaan (en ook volstond) met een opgave van bewijsmiddelen. In hoger beroep heeft de verdachte niet anders verklaard, maar heeft zijn raadvrouw wel verweer gevoerd. Dat verweer is door het hof als volgt samengevat: 'Door de verdediging is aangevoerd dat door het stelselmatig observeren van verdachte inbreuk is gemaakt op zijn persoonlijke levenssfeer. Nu de stelselmatige observatie heeft plaatsgevonden zonder dat daarvoor een wettelijke legitimatie bestond, levert dit een vormverzuim op zoals bedoeld in artikel 359a van het Wetboek van Strafvordering, wat maakt dat de hierdoor verkregen bewijsmiddelen onrechtmatig zijn verkregen en dienen te worden uitgesloten van het bewijs.' Het hof ziet hierin geen verweer dat tot vrijspraak strekt, want het bevestigt het vonnis van de politierechter zonder de bewijsmiddelen uit te werken.

De verdediging klaagt in cassatie dat het hof niet had mogen volstaan met enkel het opsommen van de bewijsmiddelen. Die klacht vindt gehoor bij de Hoge Raad. De Hoge Raad leest in het verweer strekkende tot bewijsuitsluiting, anders dan het hof, ook een tot vrijspraak strekkend verweer. Sterker nog, de Hoge Raad overweegt zelfs dat hetgeen door de raadvrouw in hoger beroep is aangevoerd 'bezwaarlijk anders kan worden verstaan' dan dat

zij vrijspraak heeft bepleit ten aanzien van het ten laste gelegde. De gedachte lijkt dan dat het verzoek het bewijs dat uit de onrechtmatige bewijsverkrijging is voortgevloeid uit te sluiten, op niets anders is gericht dan het voorkomen van een bewezenverklaring. Daar kan bepaald ook anders naar gekeken worden. De eisen gesteld aan een verweer dat tot vrijspraak strekt in de zin van artikel 359 lid 3 tweede volzin Sv zijn al niet aan hoge eisen onderworpen (in vergelijking met een verweer met het oog op artikel 359a Sv), zodat men op goede gronden kan betogen dat de verdediging in elk geval expliciet om vrijspraak dient te verzoeken.

Dit oordeel van de Hoge Raad is niet (helemaal) nieuw. Een soortgelijke uitspraak deed de Hoge Raad in HR 16 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2773 ook al. In die zaak werd naast een verweer strekkende tot bewijsuitsluiting geen expliciet verzoek om vrijspraak gedaan. Wel werd subsidiair, voor zover het hof ondanks het verweer tot een bewezenverklaring zou komen, een strafmaatverweer gevoerd. De Hoge Raad las er, net als in de onderhavige zaak, een kennelijk impliciet gevoerd tot vrijspraak strekkend verweer in. Het hof verwierp dat verweer (in elk geval in de ogen van A-G Vegter) gemotiveerd. Toch deed dat destijds de Hoge Raad, anders dan nu, niet besluiten de zaak op grond van artikel 80a RO af te doen. Ook de A-G zag, ondanks enige aarzeling, het belang wel: 'De rechtspraktijk is gediend bij een eenduidige en daarmee eenvoudig te hanteren benadering. De mogelijkheid af te wegen of in bijzondere gevallen ondanks een betoog tot vrijspraak kan worden volstaan met een opgave van bewijsmiddelen draagt niet bij aan eenduidigheid en eenvoud (ECLI:NL:PHR:2014:1553, onder 10).' Twee jaren later lijkt dit belang voor de Hoge Raad minder groot, terwijl het uitblijven van een schriftelijk standpunt van de A-G het vermoeden versterkt dat het Parket van de Hoge Raad dat standpunt deelt. De verdachte heeft in hoger beroep (mede door de gemotiveerde verwerping van zijn verweer) al voldoende uitleg gekregen over de redenen waarom het hof tot een bewezenverklaring is gekomen, zodat het belang bij cassatie is komen te ontvallen. Er werd ook niet op inhoudelijke gronden om vrijspraak 'verzocht'.

Daargelaten de vraag of verdachte in het onderhavige geval (klaarblijkelijk onvoldoende) belang heeft bij cassatie, roept de overweging dat in een bewijsuitsluitingsverweer (in elk geval in de onderhavige zaak) impliciet een vrijspraakverweer schuilt, meer algemeen een opmerkelijke situatie in het leven. Dat heeft eerst en vooral te maken met de eisen die worden gesteld aan het verweer dat in wezen wordt gevoerd, namelijk gericht op de bepaling van artikel 359a Sv. Uit de vaste rechtspraak van de Hoge Raad vloeit voort dat in het eerste lid een verweermogelijkheid en stelplicht kan worden gelezen, ondanks dat in de bepaling zelf geen expliciete stelplicht voor de verdediging is opgenomen (HR 17 januari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BT2052, *NJ* 2012/253, m.nt. Mevis). Die stelplicht is bovendien met voorwaarden omkleed. Van de verdediging wordt verlangd dat 'duidelijk en gemotiveerd aan de hand van de (in art. 359a, tweede lid, Sv genoemde) factoren wordt aangegeven tot welk in

art. 359a Sv omschreven rechtsgevolg dit dient te leiden. Alleen op een zodanig verweer is de rechter gehouden een met redenen omklede beslissing te geven (HR 30 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AM2533, *NJ* 2004/376, m.nt. Buruma). Een verweer dat niet aan de eisen voldoet, kan door de feitenrechter ongemotiveerd worden verworpen. Indien in cassatie wordt geklaagd over een verwerping van een artikel 359a Sv-verweer zonder dat aan die aan hoge eisen is voldaan, luidt stevast de overweging dat om het enkele feit dat niet aan de stelplicht is voldaan, het hof niet anders had kunnen doen dan het verweer verworpen (HR 10 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:542, *NJ* 2015/357, m.nt. Keulen; HR 6 januari 2015, ECLI:NL:HR:2015:4, *NJ* 2015/109, m.nt. Borgers; HR 21 januari 2014, ECLI:NL:HR:2014:144, *NJ* 2014/106, m.nt. Borgers).

In de onderhavige zaak is door de raadvrouw in hoger beroep niet aan die stelplicht voldaan. De factoren uit het tweede lid van artikel 359a Sv zijn blijkens het proces-verbaal van het onderzoek ter terechtzitting bij het hof niet uitgewerkt, noch is onderbouwd waarom bewijsuitsluiting een passend rechtsgevolg zou zijn (zie voor de categorieën waarin bewijsuitsluiting aangewezen kan zijn HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY5321, *NJ* 2013/308, m.nt. Keulen). Het hof had aldus ongemotiveerd voorbij kunnen (of moeten?) gaan aan het verweer van de raadvrouw. In dat geval had het hof, anders dan nu, het door de Hoge Raad ingelezen vrijspraakverweer niet gemotiveerd verworpen. Overigens ligt, als dat het geval was, een niet-ontvankelijkheid op grond van artikel 80a RO ook voor de hand, zo volgt uit HR 1 september 2015, ECLI:NL:HR:2015:2460. De verdachte heeft immers bekend en, zo is de gedachte, om die reden geen belang meer bij cassatie: "Zonder nadere toelichting, welke in de schriftuur niet is gegeven, valt niet in te zien welk rechtens te respecteren belang de verdachte, die met betrekking tot deze feiten ter terechtzitting in hoger beroep een stellige en ondubbelzinnige bekentenis heeft afgelegd, heeft bij het alsnog weergeven van de inhoud van de desbetreffende, met nauwkeurigheid aangeduide, processen-verbaal van aangifte en van sporenonderzoek, waarvan de korte inhoud hem ter terechtzitting in hoger beroep is voorgehouden." De Hoge Raad verwijst in zijn recent gewezen standaardarrest over de toepassing van artikel 80a RO, HR 7 juni 2016, ECLI:NL:HR:2016:1005, naar deze uitspraak. In zoverre is de discussie dan ook voornamelijk dogmatisch van aard. Dat neemt niet weg dat het interessant is dat de Hoge Raad de gemotiveerde verwerping door het hof mede als argument gebruikt ter staving van zijn oordeel dat verdachte onvoldoende belang heeft bij zijn cassatieberoep, terwijl het hof volgens vaste jurisprudentie ongemotiveerd aan het artikel 359a Sv-verweer voorbij had kunnen gegaan. De Hoge Raad zet op die wijze ten eerste in op het in feitelijke aanleg ongemotiveerd verworpen van bepaalde expliciet gemaakte artikel 359a Sv-verweren, terwijl ten tweede diezelfde verweren gronden kunnen bieden voor het aannemen van een impliciet vrijspraakverweer en tot slot gebruikt de Hoge Raad het (ten overvloede) gemotiveerd verworpen van een dergelijk verweer als argument om aan te geven dat verdachte

bij cassatie geen belang heeft.

Ten aanzien van de eisen die aan de verdediging worden gesteld een verweer te voeren op de voet van artikel 359 lid 3 tweede volzin Sv is de Hoge Raad betrekkelijk ruimhartig, terwijl hij in het kader van artikel 359a Sv-verweren de teugels stevig heeft aangetrokken. Daarbij dient in ogenschouw te worden genomen dat wet noch wetsgeschiedenis rept over een stelplicht voor de verdediging in de zin van artikel 359a Sv én het bovendien bepaald niet vanzelfsprekend is dat de Hoge Raad in een bewijsuitsluitingsverweer een vrijspraakverweer inleest (zie S. Brinkhoff, 'De toepassing van artikel 359a Sv anno 2016', *DD* 2016/8 en de noot van Mevis onder *NJ* 2012/253). Hieruit rijst de vraag of daarmee een nieuw argument wordt gegeven om de bestaande beslissings- en motiveringssystemen te herzien. Het vereenvoudigen van de regels van deze systemen zou geen overbodige luxe zijn. Dat lijkt de minister in het kader van de Modernisering Strafvordering gelukkig mee te nemen.

RECHTSPRAAK

Ingevolge artikel 427 lid 2 Sv staat nu het hof toepassing heeft gegeven aan artikel 9a Sr, tegen het bestreden arrest beroep in cassatie niet open.

Het hof heeft ter zake van het bewezenverklarde feit toepassing gegeven aan artikel 9a Sr en bepaald dat geen straf of maatregel wordt opgelegd.

Het overeenkomstig de tenlastelegging bewezenverklarde feit levert op de overtreding voorzien en strafbaar gesteld in artikel 3 onder B, in verbinding met artikel 11 lid 1 Opiumwet. Het hof heeft het bewezenverklarde dus ten onrechte gekwalificeerd als het in artikel 3 onder B, in verbinding met artikel 11 lid 2 Opiumwet strafbaar gestelde misdrijf. Het bestreden arrest bevat derhalve een kennelijke misslag en dient te worden aangemerkt als een uitspraak betreffende een overtreding in de zin van artikel 427 lid 2 Sv.

Ingevolge artikel 427 lid 2 Sv staat, nu het hof toepassing heeft gegeven aan artikel 9a Sr, tegen het bestreden arrest beroep in cassatie niet open, zodat de verdachte in het ingestelde beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2237

Zaaknummer: 14/05516

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: H. Sytema

Wetsartikelen: 9a Sr en 427 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft zijn vaststelling van de hoogte van de geleden shockschade ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de toekenning door het hof van de vordering van de benadeelde partij [betrokkene 1] ter zake van zogenoemde shockschade.

Gelet op HR 22 februari 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5356, NJ 2002/240 kan vergoeding van immateriële schade plaatsvinden als door het waarnemen van het ten laste gelegde of door de directe confrontatie met de ernstige gevolgen ervan, een hevige emotionele schok bij de benadeelde partij wordt teweeggebracht, waaruit geestelijk letsel voortvloeit, hetgeen zich met name zal kunnen voordoen indien iemand tot wie de aldus getroffene in een nauwe affectieve relatie staat, bij het ten laste gelegde is gedood of gewond. Voor vergoeding is dan wel vereist dat het bestaan van geestelijk letsel, waardoor iemand in zijn persoon is aangetast, in rechte kan worden vastgesteld, hetgeen in het algemeen slechts het geval zal zijn indien sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld (vgl. HR 27 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2201).

Het hof heeft geoordeeld dat de door de benadeelde partij [betrokkene 1] geleden immateriële schade toewijsbaar is. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting, nu het hof in zijn onder 3.2.5 weergegeven overweging ervan blijk heeft gegeven aan de hand van de in 3.3 bedoelde vereisten voor het toewijzen van shockschade te hebben onderzocht of in de bijzondere omstandigheden van dit geval aan die vereisten is voldaan. Het oordeel van het hof dat het waarnemen van het jegens zijn moeder uitgeoefende dodelijke geweld – waarbij [betrokkene 1] nog vergeefs heeft getracht zijn moeder te helpen – bij [betrokkene 1] heeft geleid tot geestelijk letsel in de vorm van een medisch vastgesteld, in de psychiatrie erkend ziektebeeld, te weten: een posttraumatisch stresssyndroom, is, mede gelet op de onderbouwing die ter toelichting op de vordering van de benadeelde partij is verstrekt (weergegeven onder 3.2.3), niet onbegrijpelijk en voldoende gemotiveerd. Voor zover het middel hierover klaagt, is het tevergeefs voorgesteld.

Voorts klaagt het middel dat het hof zijn vaststelling van de hoogte van de geleden shockschade op het gevorderde bedrag van € 25.000, onvoldoende heeft gemotiveerd. Het hof heeft bij de beoordeling van de hoogte van de geleden schade zonder miskennis van enige

rechtsregel vooropgesteld dat vaststelling daarvan ‘geschiedt met in achtneming van alle omstandigheden van het geval, waaronder de ernst van het aan de aansprakelijke te maken verwijt, de aard van het letsel, de ernst van het letsel (waaronder de duur en de intensiteit), de verwachting ten aanzien van het herstel en de leeftijd van het slachtoffer. Voorts dient de rechter bij de begroting, indien mogelijk, te letten op vergelijkbare gevallen.’ Het hof is vervolgens voorbijgegaan aan verdachtes betwisting van de hoogte van de vordering van [betrokkene 1] ter zake van shockschade op de grond dat ‘verdachte met het begaan van het bewezenverklaarde feit een ernstig verwijt wordt gemaakt, terwijl moet worden vastgesteld dat dit handelen van verdachte gezien de omstandigheden waaronder het feit werd gepleegd, voor de benadeelde partij zeer ingrijpende gevolgen heeft gehad.’

Aldus heeft het hof zijn beslissing, mede gelet op hetgeen namens de verdachte ter betwisting is aangevoerd omtrent de beoordeling van vergelijkbare gevallen zoals hiervoor weergegeven onder 3.2.4 en het ontbreken van concrete vaststellingen van het hof ten aanzien van bijvoorbeeld de duur en de intensiteit van het letsel en de verwachtingen ten aanzien van het herstel, niet toereikend gemotiveerd. In zoverre slaagt het middel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend voor zover het hof daarin de hoogte van de toegewezen vordering van de benadeelde partij [betrokkene 1] en de hoogte van de betalingsverplichting aan de Staat ten behoeve van het slachtoffer [betrokkene 1] heeft bepaald op € 25.000, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof te Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2241

Zaaknummer: 15/03411

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: B.P. de Boer

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat aan de onrechtmatige fouillering van de verdachte het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting moet worden verbonden, is niet toereikend gemotiveerd, reeds omdat van een op het geval toegesneden afweging van in aanmerking te nemen factoren geen blijk is gegeven.

Het middel komt op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het ten laste gelegde en klaagt over het oordeel van het hof dat aan het geconstateerde vormverzuim met betrekking tot de fouillering van de verdachte het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting dient te worden verbonden.

Het hof heeft – in cassatie niet bestreden – geoordeeld dat het onderzoek aan de kleding van de verdachte niet rechtmatig is geweest en dat hierdoor sprake is van een vormverzuim in de zin van artikel 359a Sv. Het hof heeft geoordeeld dat aan dit vormverzuim het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting moet worden verbonden. Daartoe heeft het hof overwogen dat de ‘aanzienlijke schending van de strafvorderlijke voorschriften en de daarmee gepaard gaande ingrijpende inbreuken op (tevens in het EVRM beschermde) grondrechten voldoende redenen vormen om tot bewijsuitsluiting over te gaan, gelet op de relatief geringe ernst van het onderhavige feit’. Voorts heeft het hof overwogen dat het ‘bewijsuitsluiting eveneens noodzakelijk [acht] in het licht van de rechtsstatelijke waarborgen die fundamentele strafvorderlijke beginselen bieden, alsmede opdat inbreuken als de onderhavige in de toekomst zoveel mogelijk worden voorkomen’.

Gelet op hetgeen in 2.3 is overwogen en in het licht van de door het hof op grond van het proces-verbaal van bevindingen van 9 september 2014 vastgestelde feiten en omstandigheden, is het oordeel van het hof dat aan de onrechtmatige fouillering van de verdachte het rechtsgevolg van bewijsuitsluiting moet worden verbonden, niet toereikend gemotiveerd, reeds omdat van een op het geval toegesneden afweging van in aanmerking te nemen factoren geen blijk is gegeven.

Het middel is derhalve terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het ten laste gelegde opzettelijk aanwezig hebben en vervoeren van (ongeveer) 1,38 gram cocaïne en/of 5 pillen en/of tabletten MDMA en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2247

Zaaknummer: 15/05329

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel dat de personenauto dient te worden onttrokken aan het verkeer is onbegrijpelijk, nu niet blijkt dat de personenauto van zodanige aard is dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met het algemeen belang.

Het middel komt op tegen de beslissing van het hof tot onttrekking aan het verkeer van een in beslag genomen Volkswagen Polo.

Zonder nadere motivering, die in de bestreden uitspraak ontbreekt, is niet begrijpelijk het oordeel van het hof dat de personenauto, waarvan het hof de onttrekking aan het verkeer heeft bevolen, van zodanige aard is dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met het algemeen belang. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend voor zover daarbij de onttrekking aan het verkeer is bevolen van de in beslag genomen Volkswagen Polo, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2238

Zaaknummer: 15/01017

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: M.E. van der Werf

Wetsartikelen: 36c Sr

RECHTSPRAAK

De verdachte heeft het opzet niet bekend, zodat het hof niet had mogen volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen.

Het middel strekt ten betoge dat het hof ten aanzien van de in de zaak met parketnummer 09/819281-13 onder 1 en 2 bewezenverklaarde feiten ten onrechte heeft volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv. Het voert daartoe aan dat de verdachte niet heeft bekend dat hij opzettelijk het huisverbod heeft overtreden.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 11 Wet tijdelijk huisverbod. Daarom moeten de in deze tenlastelegging en bewezenverklaring voorkomende woorden ‘in strijd met dat huisverbod’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in die bepaling.

In aanmerking genomen dat de in artikel 11 Wet tijdelijk huisverbod strafbaar gestelde gedragingen een misdrijf opleveren, moet worden aangenomen dat het handelen in strijd met een huisverbod als daar bedoeld slechts strafbaar is indien het opzet van de uithuisgeplaatste – al dan niet in voorwaardelijke vorm – is gericht op het betreden en het zich in de nabijheid bevinden van de woning ten aanzien waarvan hem een huisverbod was opgelegd.

De in 2.2.3 weergegeven verklaring van de verdachte houdt niet in dat hij heeft erkend dat hij met voormeld opzet heeft gehandeld. Gelet hierop is ’s hofs kennelijke oordeel dat de verdachte het bewezenverklaarde duidelijk en ondubbelzinnig heeft bekend in de zin van artikel 359 lid 3 Sv niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak – voor zover aan zijn oordeel onderworpen – maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het in de zaak met parketnummer 09/819281-13 onder 1 en 2 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2239

Zaaknummer: 15/02160

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Uitleveringszaak Sint Maarten: Hoge Raad legt Uitleveringsbesluit van Aruba, Curaçao en Sint Maarten uit.

Het middel klaagt onder meer dat het verhoor van de opgeëiste personen heeft plaatsgevonden door middel van een videoconferentie, terwijl voor deze wijze van verhoor de vereiste wettelijke grondslag ontbreekt.

Het middel berust kennelijk op de opvatting dat het horen, verhoren of ondervragen van personen door middel van een directe beeld- en/of geluidsverbinding buiten de gevallen waarop genoemde Wetboeken van Strafrecht zien, tot nietigheid leidt. Die opvatting is onjuist.

In zoverre faalt het middel.

Het Uitleveringsbesluit kent niet een bepaling als artikel 28 lid 3 Uitleveringswet inhoudende dat de rechter in zijn uitspraak de feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan, dient te vermelden.

Uit de parlementaire geschiedenis van – thans – de Rijkswet cassatierechtspraak in uitleveringszaken voor Aruba, Curaçao en Sint Maarten (Rijkswet van 8 mei 2003, *Stb.* 2003, 204) volgt dat de rijkswetgever zo veel mogelijk heeft willen aansluiten bij het systeem van het Nederlandse uitleveringsrecht en met name ook bij de jurisprudentie van de Hoge Raad (vgl. HR 25 oktober 2005, ECLI:NL:HR:2005:AU2698 en HR 15 november 2005, ECLI:NL:HR:2005:AU3943).

Tegen de achtergrond van deze wetsgeschiedenis moet worden aangenomen dat onder de vigeur van voormeld Uitleveringsbesluit het hof gehouden is de feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan voldoende duidelijk te vermelden.

Gelet hierop en in aanmerking genomen dat de bestreden uitspraken omtrent de aan de opgeëiste personen verweten gedragingen niet meer inhouden dan hetgeen onder 4.1 is weergegeven, bevatten de bestreden uitspraken niet een voldoende duidelijke vermelding van de feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan.

De Hoge Raad zal dit verzuim herstellen door de uitlevering toelaatbaar te verklaren voor na te melden feiten die zijn omschreven in de door de verzoekende Staat bij het uitleveringsverzoek overgelegde en zich bij de stukken bevindende beëdigde verklaring van J.A. Raich, Assistent United States Attorney voor het Zuidelijk District van Florida, van 24 juni 2015.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraken maar uitsluitend voor zover het hof heeft verzuimd de feiten waarvoor de uitlevering kan worden toegestaan genoegzaam te vermelden, verklaart de gevraagde uitlevering van [de opgeëiste persoon 1] en [de opgeëiste persoon 2] toelaatbaar ter zake van de in de aan deze uitspraak gehechte, onder 4.6 vermelde, verklaring van J.A. Raich van 24 juni 2015 tussen [] vermelde feiten en verwerpt de beroepen voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2248

Zaaknummer: 15/04946

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: C. Reijntjes-Wendenburg

RECHTSPRAAK

De redelijke termijn is niet overschreden nu het verzoek van de verdediging in hoger beroep tot het horen van getuigen heeft geleid tot vertraging in de afdoening van de zaak en deze vertraging voor rekening van de verdachte komt.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM niet is overschreden.

Bij de beoordeling van het middel dient het volgende te worden vooropgesteld. Het oordeel van de feitenrechter inzake de redelijke termijn kan in cassatie slechts in beperkte mate worden getoetst, in die zin dat de Hoge Raad alleen kan onderzoeken of het oordeel niet blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk is in het licht van alle omstandigheden van het geval. Van onbegrijpelijkheid zal overigens niet licht sprake zijn omdat een dergelijk oordeel sterk verweven pleegt te zijn met waarderingen van feitelijke aard die zich onttrekken aan een beoordeling door de cassatierechter. Ook het rechtsgevolg dat de feitenrechter heeft verbonden aan de door hem vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn, kan slechts op zijn begrijpelijkheid worden getoetst (vgl. HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358, r.o. 3.7).

Het hof heeft geoordeeld dat, hoewel sprake is van een langdurige procedure, de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM niet is overschreden nu het verzoek van de verdediging in hoger beroep tot het horen van getuigen heeft geleid tot vertraging in de afdoening van de zaak en deze vertraging voor rekening van de verdachte komt. Gelet op hetgeen is vooropgesteld alsmede gelet op het onder 3.2.1 weergegeven procesverloop en in aanmerking genomen voorts dat de redelijkheid van de duur van een zaak onder meer afhankelijk is van de invloed van de verdediging op het procesverloop (vgl. r.o. 3.13.1 van voormeld arrest) getuigt het oordeel van het hof niet van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de verdachte op 7 oktober 2010 hoger beroep heeft ingesteld, het vonnis op dat moment reeds was uitgewerkt en de verdediging eerst op 25 januari 2012 het verzoek heeft gedaan tot het horen van getuigen en dat de verdediging ten aanzien van de vraag of de

redelijke termijn is overschreden ter terechtzitting in hoger beroep niets heeft aangevoerd op grond waarvan het hof tot nadere motivering gehouden was.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-10-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2242

Zaaknummer: 15/02566

Advocaten: B. Kizilocak

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Het bestanddeel ‘kennelijk de leeftijd van achttien jaar nog niet heeft bereikt’ als bedoeld in artikel 240b lid 1 Sr hoeft niet uit de bewijsmiddelen te blijken.

In de rechtspraak heeft zich de gewoonteregel ontwikkeld dat in zaken met meerdere, cumulatief ten laste gelegde feiten het door de verdachte zonder enige beperking ingestelde beroep in cassatie pleegt te worden opgevat als niet te zijn gericht tegen (bijvoorbeeld) de vrijspraak van het cumulatief ten laste gelegde feit. In andere zaken, zoals zaken met, kort gezegd, een primaire en subsidiaire tenlastelegging waarin de verdachte is veroordeeld ter zake van het subsidiair ten laste gelegde met (bijvoorbeeld) vrijspraak van het primair ten laste gelegde, kan het beroep door de verdachte op de voet van artikel 429 Sv worden beperkt tot die veroordeling (vgl. HR 12 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN4347). Die beperking van het beroep dient tot uitdrukking te worden gebracht in de cassatieakte dan wel de verklaring als bedoeld in artikel 451a Sv en niet in de cassatieschriftuur (vgl. HR 20 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV3455). Die beperking kan voorts tot stand worden gebracht door een onbeperkt ingesteld beroep nadien op de wijze als voorzien in artikel 453-455 Sv gedeeltelijk in te trekken.

Niet elke beperking van het cassatieberoep kan echter worden aanvaard. Zo is in het verleden reeds geoordeeld dat moet worden voorkomen dat als gevolg van een cassatieberoep dat zich niet uitstrekt over zogenoemde deelvrijspraken – dus vrijspraken van onderdelen van de tenlastelegging – de verdachte na verwijzing (of terugwijzing) van de zaak moet worden vrijgesproken van de gehele tenlastelegging op grond van de enkele omstandigheid dat de verwijzingsrechter met betrekking tot een – rechtens niet noodzakelijke – keuze tussen voor de strafrechtelijke waardering van het ten laste gelegde niet relevante alternatieven tot een ander oordeel komt dan de rechter wiens uitspraak in cassatie is vernietigd (vgl. HR 18 september 1989, ECLI:NL:HR:1989:ZC8164, NJ 1990/135 ten aanzien van het vroegere artikel 430 Sv). Daaraan kan worden toegevoegd dat ook meer in het algemeen moet worden vermeden dat de verwijzingsrechter als gevolg van het beperkte cassatieberoep niet meer in staat zou zijn het beslissingschema van artikel 348 en 350 Sv in acht te nemen of anderszins niet meer naar behoren (opnieuw) recht kan doen op het bestaande hoger beroep.

Beperkingen in het cassatieberoep die dat effect kunnen hebben, acht de Hoge Raad ontoelaatbaar.

Een redelijke, aan de behoeften van de praktijk beantwoordende uitleg van artikel 429 Sv brengt daarom mede dat

(i) in geval van een samengestelde tenlastelegging het cassatieberoep kan worden beperkt tot de beslissingen over (cumulatieve, alternatieve en/of primaire) onderdelen van de tenlastelegging waarin een zelfstandig strafrechtelijk verwijt is omschreven, en

(ii) het cassatieberoep kan worden beperkt tot een der in artikel 348-350 Sv genoemde beslissingen, mits de ingevolge die bepalingen daarop voortbouwende of daarmee onlosmakelijk verbonden beslissingen niet zijn uitgezonderd. Als voorbeeld kan worden genoemd dat bij een veroordeling tot een samenstel van straffen het cassatieberoep niet kan worden beperkt tot de bewezenverklaring of tot een gedeelte van de opgelegde straffen.

Opmerking verdient nog dat de onder 2.2 vermelde gewoonteregels dat in zaken met meerdere, cumulatief ten laste gelegde feiten het door de verdachte zonder enige beperking ingestelde beroep pleegt te worden opgevat als niet te zijn gericht tegen (bijvoorbeeld) de vrijspraak van het cumulatief ten laste gelegde feit, onverkort gehandhaafd blijft zodat dergelijke beperkingen niet behoeven te worden opgenomen in de cassatieakte of de in artikel 451a Sv bedoelde verklaring.

In voorkomende gevallen zal de Hoge Raad de in de akte vervatte, een beperking inhoudende verklaring van degene die beroep in cassatie heeft ingesteld (of nadien door middel van een partiële intrekking heeft beperkt), waar mogelijk zo opvatten dat die beperking in overeenstemming is met hetgeen hiervoor is overwogen. Mocht dat niet mogelijk zijn, dan zal worden voorbijgegaan aan beperkingen van het cassatieberoep die in het licht van het vorenoverwogene ontoelaatbaar zijn omdat de Hoge Raad ervan uitgaat dat de betrokken procespartij zijn cassatieberoep dan zonder die beperkingen wil doorzetten en dat het daarom niet in zijn belang zou zijn dat hij niet-ontvankelijk wordt verklaard in dat beroep.

Gelet op hetgeen de Hoge Raad in zijn arrest heeft overwogen, zijn de onder 2.1 weergegeven beperkingen van het cassatieberoep ontoelaatbaar en verstaat de Hoge Raad voormelde akte aldus dat namens de verdachte onbeperkt cassatieberoep is ingesteld en dat in de akte slechts ten overvloede is opgenomen op welke gedeelten van de bestreden uitspraak zijn bezwaren in het bijzonder betrekking hebben.

De verdachte kan worden ontvangen in het ingestelde beroep.

Het middel bevat onder meer de klacht dat het hof blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting met betrekking tot de in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende, aan artikel 240b lid 1 Sr ontleende term ‘kennelijk jonger dan achttien jaar’.

Het middel berust op de opvatting dat in het geval waarin vaststaat dat de afgebeelde persoon de leeftijd van achttien jaar nog niet heeft bereikt, voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘kennelijk de leeftijd van achttien jaar nog niet heeft bereikt’ als bedoeld in artikel 240b lid 1 Sr uit de bewijsmiddelen moet blijken dat die persoon jonger oogt dan achttien jaar. Die opvatting is onjuist. Gelet op de onder 3.4 aangehaalde wetsgeschiedenis geldt immers dat, nu de strafbaarstelling van artikel 240b Sr mede ertoe strekt ‘echte kinderen’ te beschermen tegen seksueel misbruik, in zo een geval moet worden aangenomen dat de betrokken persoon ‘kennelijk de leeftijd van achttien jaar nog niet heeft bereikt’. Het middel faalt in zoverre.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van zes jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze vijf jaren en tien maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2185

Zaaknummer: 14/04695

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en M.J. Borgers

Advocaten: J.L.E. Marchal

Wetsartikelen: 240b Sr

RECHTSPRAAK

Falende middelen over de ongegrondverklaring van het klaagschrift tegen inbeslagneming van een geldbedrag.

Het middel keert zich tegen de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

In cassatie moet van het volgende worden uitgegaan. De klager is bij arrest van 4 februari 2008 door het Gerechtshof Arnhem veroordeeld ter zake van onder meer – kort gezegd – hennepsteelt en diefstal van elektriciteit. Daarbij is onder meer de verplichting opgelegd tot betaling aan de Staat van een bedrag van € 38.635,28 ten behoeve van Essent, de benadeelde van die diefstal van elektriciteit. De klager heeft op 23 februari 2015 aan de politie, die bij de klager op bezoek kwam in verband met een nog openstaand deel van zijn betalingsverplichting uit hoofde van deze schadevergoedingsmaatregel, het nog openstaande bedrag van € 27.080,34 in contanten ‘aangeboden ter betaling’ daarvan. Dit geldbedrag is vervolgens op grond van de verdenking dat de klager zich had schuldig gemaakt aan witwassen op de voet van artikel 94 Sv onder de klager in beslag genomen. De klager had ten tijde van de bestreden beschikking niet voldaan aan de hem opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het middel bevat in de eerste plaats de klacht dat het oordeel van de rechtbank dat het beslag op het geldbedrag rechtmatig is gelegd, onjuist is.

De klacht faalt. Dat op de klager de verplichting rustte tot betaling van € 27.080,34 aan de Staat uit hoofde van de hem onherroepelijk opgelegde schadevergoedingsmaatregel, kan niet meebrengen dat het in verband met de verdenking van witwassen op de voet van artikel 94 Sv onder de klager gelegd beslag op dit hem toebehorend geldbedrag reeds daardoor onrechtmatig is. De – voor het eerst in cassatie – naar voren gebrachte stelling dat dit geldbedrag niet vatbaar is voor inbeslagneming als bedoeld in het eerste en tweede lid van artikel 94 Sv omdat dit geld bij voorrang in aanmerking behoort te komen om daarmee aan de betalingsverplichting van de klager aan de Staat te voldoen, vindt geen steun in het recht.

Bijzondere omstandigheden op grond waarvan het beslag jegens de klager disproportioneel zou zijn, zijn niet gesteld. Anders dan het middel aanvoert geldt voorts dat het niet ter

beoordeling van de in artikel 552a Sv bedoelde beklagrechtster staat of en, zo ja in hoeverre voorwerpen die op de voet van artikel 94 Sv zijn in beslag genomen door het Openbaar Ministerie dienen te worden aangewend ter voldoening van een aan de beslagene opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het middel bevat in de tweede plaats de klacht dat het oordeel van de rechtbank dat het belang van de strafvordering zich verzet tegen teruggave van het geld aan de klager onjuist is, althans onbegrijpelijk gemotiveerd is.

De klacht faalt. Het oordeel van de rechtbank dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechtster, later oordelend, de verbeurdverklaring van het geld zal bevelen, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk, mede in aanmerking genomen hetgeen de rechtbank heeft overwogen omtrent het redelijk vermoeden van schuld aan het misdrijf witwassen waarvan de klager wordt verdacht. Dat oordeel is, mede in het licht van hetgeen ten verwere is aangevoerd, toereikend gemotiveerd. Dit oordeel draagt de ongegrondverklaring van het klaagschrift zelfstandig, zodat hetgeen de rechtbank op dit punt voor het overige heeft overwogen, buiten bespreking kan blijven.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2188

Zaaknummer: 15/03037

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en E.F. Faase

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Het voorwaardelijk gedane verzoek tot het benoemen van een deskundige is niet onbegrijpelijk en behoefde geen nadere motivering.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het door de verdediging voorwaardelijk gedane verzoek tot het benoemen van een deskundige.

Het hof heeft het door de verdediging gedane verzoek, niet onbegrijpelijk, opgevat als een verzoek tot het benoemen van een deskundige door de zittingsrechter dan wel – na een verwijzing door de zittingsrechter – door de rechter-commissaris of raadsheer-commissaris. Een dergelijk verzoek is een verzoek als bedoeld in artikel 328 Sv in verbinding met artikel 331 lid 1 Sv om gebruik te maken van de in artikel 315 lid 3 tweede volzin Sv dan wel een in artikel 316 Sv omschreven bevoegdheid. Maatstaf voor de beslissing op een zodanig verzoek is telkens of de rechter de noodzaak van het verzochte is gebleken. Het hof heeft bij zijn beslissing tot afwijzing van het verzoek derhalve de juiste maatstaf toegepast. Het oordeel van het hof dat de noodzaak tot het (doen) benoemen van de desbetreffende deskundige niet is gebleken, is niet onbegrijpelijk, terwijl het in het licht van hetgeen aan het verzoek ten grondslag is gelegd, geen nadere motivering behoefde.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2189

Zaaknummer: 15/03754

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: M.L. Groeneveld

Wetsartikelen: 315 Sv, 328 Sv en 330 Sv

RECHTSPRAAK

Zowel de bewezenverklaarde openlijke geweldpleging als de gevangenisstraf zijn toereikend gemotiveerd.

Advocaat-generaal P.C. Vegter heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak doch uitsluitend wat betreft de strafoplegging, tot terugwijzing van de zaak naar het gerechtshof teneinde in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan, en tot verwerping van het beroep voor overige.

Het middel klaagt blijkens de toelichting onder meer over het oordeel van het hof dat de verdachte opzet had op het plegen van geweld in vereniging.

Voor de beoordeling van de vraag of sprake is van nauwe en bewuste samenwerking ten aanzien van het openlijk plegen van geweld tegen personen of goederen – een en ander in de zin van artikel 141 Sr – kan van belang zijn dat openlijke geweldpleging in vereniging zich, gelet op de aard van het delict, in verschillende vormen kan voordoen. Er kan sprake zijn van evident nauw en bewust samenwerken, maar de strafbaarstelling van artikel 141 Sr is mede toepasselijk op – en wordt ook frequent toegepast bij – openlijk geweld dat bestaat uit een meer diffuus samenstel van uiteenlopende, tegen personen of goederen gerichte geweldshandelingen en dat plaatsvindt binnen een ongestructureerd, mogelijk spontaan samenwerkingsverband met een eigen – soms moeilijk doorzichtige – dynamiek. De voor medeplegen vereiste nauwe en bewuste samenwerking kan dus zeker ook bij dit delict verschillende verschijningsvormen hebben (vgl. HR 5 juli 2016, ECLI:NL:HR:2016:1320). Tegen de achtergrond hiervan en gelet op de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen moet 's hofs evenweergegeven overweging aldus worden verstaan dat het niet anders kan dan dat de verdachte zich ervan bewust is geweest dat anderen eveneens deelnamen aan de openlijke geweldpleging en dat de verdachte minst genomen voorwaardelijk opzet had op het in vereniging plegen van geweld. Aldus verstaan getuigt die overweging niet van een verkeerde rechtsopvatting. Het oordeel van het hof is toereikend gemotiveerd. De klacht faalt derhalve.

Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

Het middel klaagt dat 's hofs strafmotivering niet voldoet aan artikel 359 lid 6 Sv nu daarin niet de redenen zijn vermeld die in het bijzonder hebben geleid tot de keuze voor een vrijheidsbenemende straf.

Aan de wetsgeschiedenis kan, voor zover hier van belang, onder meer het volgende worden ontleend:

'Evenals het zesde lid vormt het zevende lid een uitwerking van de gedachte dat juist vrijheidsstraffen en enkele voor de veroordeelde als zeer belastend te beschouwen bijkomende straffen aan hoge eisen van motivering moeten voldoen. Worden dergelijke straffen geheel of gedeeltelijk onvoorwaardelijk opgelegd, dan moet worden gemotiveerd waarom niet met een voorwaardelijke straf kon worden volstaan. (...) De leden 6 en 7 vormen een signaal van de wetgever dat de nadruk op vermogensstraffen behoort te vallen. Acht de rechter desondanks een vrijheidsstraf (dan wel ontzettings- of ontzeggingsstraf) op zijn plaats, dan dient hij zo duidelijk mogelijk te maken op welke gronden die overtuiging steunt.'

(Kamerstukken II 1977/78, 15012, 3, p. 54-55)

alsmede:

'De in de nota van wijzigingen voorgestelde tekst van artikel 359, zesde lid, strekt ertoe de oplegging van een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf steeds tot een punt van aparte en nadere afweging door de rechter te maken.'

(Kamerstukken II 1981/82, 15012, 5, p. 26)

In de rechtspraak van de Hoge Raad wordt het in 4.3.1 weergegeven vereiste aldus ingevuld dat uit de strafmotivering expliciet moet blijken dat de rechter onder ogen heeft gezien dat hij een straf of maatregel oplegt die onvoorwaardelijke vrijheidsbeneming met zich brengt door in de strafmotivering tot uitdrukking te brengen dat zo'n sanctie wordt opgelegd en die sanctieoplegging te verbinden met in de strafmotivering opgegeven redenen.

Anders dan in de zaken die hebben geleid tot de in de toelichting op het middel genoemde arresten van de Hoge Raad van 13 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:3061 en 22 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3702 heeft het hof met zijn hiervoor weergegeven overweging uitdrukkelijk doen blijken dat alleen een (onvoorwaardelijke) gevangenisstraf te dezen passend en geboden is en aldus in overeenstemming met artikel 359 lid 6 Sv in het bijzonder de redenen opgegeven die de opgelegde gevangenisstraf hebben bepaald.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2191

Zaaknummer: 15/03273

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en V. van den Brink

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: 141 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft geen opgave gedaan van de redenen die in het bijzonder hebben geleid tot de keuze van het opleggen van een vrijheidsbenemende straf, zodat het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en de naar aanleiding daarvan gedane uitspraak nietig zijn.

Het middel behelst de klacht dat het hof in strijd met artikel 359 lid 6 Sv heeft verzuimd in het arrest in het bijzonder de redenen op te geven die hebben geleid tot het opleggen van een vrijheidsbenemende straf.

Het hof heeft de verdachte ter zake van ‘opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan een ander toebehoort, vernielen’ en ‘diefstal’ veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee weken. Het hof heeft de strafoplegging als volgt gemotiveerd:

‘De politierechter in de rechtbank Amsterdam heeft de verdachte ten aanzien van beide zaken veroordeeld voor een onvoorwaardelijke gevangenisstraf voor de duur van twee weken.

Tegen voormeld vonnis is door de verdachte hoger beroep ingesteld.

De advocaat-generaal heeft gevorderd dat de verdachte ten aanzien van beide ten laste gelegde feiten zal worden veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van twee weken.

Het hof heeft in hoger beroep de op te leggen straf bepaald op grond van de ernst van het feit en de omstandigheden waaronder dit is begaan, en gelet de persoon en de draagkracht van de verdachte.

Het hof heeft bij de strafoplegging in het bijzonder het volgende in beschouwing genomen.

De verdachte heeft zich schuldig gemaakt aan vernieling en diefstal in vereniging. Daardoor heeft hij inbreuk gemaakt op het eigendomsrecht van de betreffende bedrijven. De gepleegde feiten zijn hinderlijke, overlast en schade opleverende, feiten.

De verdachte is blijkens een hem betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie van 6 mei 2015

eerder terzake van diefstal veroordeeld.

Al het vorenstaande overwegende, acht het hof oplegging van de hierna te melden straf passend en geboden.'

Deze overweging bevat, in strijd met artikel 359 lid 6 Sv, geen opgave van de redenen die in het bijzonder hebben geleid tot de keuze van het opleggen van een vrijheidsbenemende straf. Dat verzuim leidt krachtens artikel 359 lid 8 Sv tot nietigheid (vgl. HR 27 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2191).

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2202

Zaaknummer: 15/02424

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en V. van den Brink

Advocaten: C.P. Wesselink-van Dijk

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Het hof heeft kunnen oordelen dat sprake was van ‘gezamenlijke huishouding’ en ‘wederzijdse zorg’ in de zin van artikel 3 lid 3 Wet werk en bijstand (oud). De bewezenverklaarde opzetheling is evenwel ontoereikend gemotiveerd.

Advocaat-generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Als gevolg van een verzuim van de administratie van de Hoge Raad is niet onder de aandacht van de Hoge Raad gekomen dat de hiervoor onder 1 genoemde schriftuur tijdig is ingekomen. Als gevolg daarvan is de verdachte bij arrest van 9 juni 2015 niet-ontvankelijk verklaard in het beroep. De Hoge Raad zal dit arrest intrekken.

Het middel behelst de klacht dat de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte ‘een gezamenlijke huishouding’ als bedoeld in het ten tijde van het bewezenverklaarde geldende artikel 3 lid 3 Wet werk en bijstand (WWB) voerde met [betrokkene 1], ontoereikend is gemotiveerd, nu uit de door het hof gebezigde bewijsvoering niet zonder meer kan volgen dat sprake was van wederzijdse zorg.

Artikel 3 lid 3 WWB luidde:

‘Van een gezamenlijke huishouding is sprake indien twee personen hun hoofdverblijf in dezelfde woning hebben en zij blijk geven zorg te dragen voor elkaar door middel van het leveren van een bijdrage in de kosten van de huishouding dan wel anderszins.’

Bij de beoordeling of sprake is van een gezamenlijke huishouding moet worden vooropgesteld dat niet iedere incidenteel verleende zorg de slotsom rechtvaardigt dat sprake is van (wederzijdse) zorg in de zin van artikel 3 lid 3 WWB (oud). De voorwaarde in deze wetsbepaling dat de betrokkenen zorg voor elkaar dragen, strekt ertoe de toepassing van de regeling te beperken tot die gevallen waarin op grond van de omstandigheden van het geval redelijkerwijs mag worden aangenomen dat tussen hen een wederzijdse verzorgingsrelatie

bestaat (vgl. HR 12 april 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ6828, *BNB* 2013/124).

Blijkens de hiervoor gebezigde bewijsvoering heeft het hof vastgesteld dat de verdachte en zijn moeder [betrokkene 1] vanaf – in ieder geval – 1 januari 2004 hun hoofdverblijf hadden in de woning van [betrokkene 1] te [plaats 1], dat [betrokkene 1] de kosten betaalde voor huur, gas, licht en boodschappen, dat [betrokkene 1] voor de verdachte kookte en waste, dat de verdachte [betrokkene 1] daarvoor geen vergoeding betaalde, dat de verdachte en [betrokkene 1] sinds twaalf jaar samen op vakantie gaan, welke vakantie zowel door de verdachte als door de ex-man van [betrokkene 1] werd betaald, en dat de verdachte vlonders heeft betaald voor in de voor- en achtertuin van [betrokkene 1]. Op grond hiervan heeft het hof kunnen oordelen dat tussen de verdachte en [betrokkene 1] sprake was van de voor een gezamenlijke huishouding in de zin van artikel 3 lid 3 WWB vereiste wederzijdse zorg. De bewezenverklaring is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

Het middel behelst de klacht dat het bewezenverklaarde opzettelijk voordeel trekken niet uit de bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Uit de inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen kan niet volgen dat de verdachte ‘opzettelijk’ voordeel heeft getrokken uit door misdrijf verkregen geld. Uit de bewijsmiddelen kan wel worden afgeleid dat de verdachte en [betrokkene 1] in de ten laste gelegde periode feitelijk samenwoonden, dat de verdachte wist dat [betrokkene 1] een uitkering genoot en dat de verdachte gebruik maakte van geld van [betrokkene 1] dat werd besteed aan het huishouden. Uit de bewijsmiddelen volgt niet zonder meer dat de verdachte wist dat [betrokkene 1] niet had voldaan aan de inlichtingenverplichtingen uit hoofde van de Wet werk en bijstand en dus ten onrechte de volledige uitkering ontving, en zonder nadere motivering evenmin dat hij ‘opzettelijk’ voordeel heeft getrokken uit hetgeen werd aangeschaft met door misdrijf verkregen geld. De bewezenverklaring is dus in zoverre niet naar de eis van de wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad trekt zijn voormelde arrest van 9 juni 2015 in, vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2194

Zaaknummer: 15/00687

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: C.N. Noordzee

Wetsartikelen: 3 WWB

RECHTSPRAAK

De toewijzing vordering benadeelde partij ter zake van shockschade naar aanleiding van doodslag op echtgenote van verdachte is door het hof toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de toekenning door het hof van de vordering van de benadeelde partij [betrokkene 1] ter zake van zogenoemde shockschade.

Gelet op HR 22 februari 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5356, NJ 2002/240 kan vergoeding van immateriële schade plaatsvinden als door het waarnemen van het ten laste gelegde of door de directe confrontatie met de ernstige gevolgen ervan, een hevige emotionele schok bij de benadeelde partij wordt teweeggebracht, waaruit geestelijk letsel voortvloeit, hetgeen zich met name zal kunnen voordoen indien iemand tot wie de aldus getroffene in een nauwe affectieve relatie staat, bij het ten laste gelegde is gedood of gewond. Voor vergoeding is dan wel vereist dat het bestaan van geestelijk letsel, waardoor iemand in zijn persoon is aangetast, in rechte kan worden vastgesteld, hetgeen in het algemeen slechts het geval zal zijn indien sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld.

Het hof heeft geoordeeld dat de gevorderde immateriële schade toewijsbaar is. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting, nu het hof in zijn onder 3.3.6 weergegeven overweging ervan blijk heeft gegeven aan de hand van de in 3.4 bedoelde vereisten voor het toewijzen van shockschade te hebben onderzocht of in de bijzondere omstandigheden van dit geval aan die vereisten is voldaan. Het oordeel van het hof dat de directe confrontatie met het stoffelijk overschot van zijn – door de verdachte van het leven beroofde – moeder bij de benadeelde partij [betrokkene 1] heeft geleid tot geestelijk letsel in de vorm van een medisch vastgesteld, in de psychiatrie erkend ziektebeeld, te weten: een posttraumatisch stresssyndroom, is, mede gelet op de gegevens die in het voegingsformulier en de bijbehorende stukken ter toelichting op de vordering van de benadeelde partij zijn verstrekt (weergegeven onder 3.3.1 tot en met 3.3.4), niet onbegrijpelijk en voldoende gemotiveerd.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de

cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad in deze zaak waarin de verdachte zich in voorlopige hechtenis bevindt, uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Een en ander brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van negen jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze acht jaar en negen maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2201

Zaaknummer: 15/01643

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 36f Sr

RECHTSPRAAK

De cassatieschriftuur is na afloop van de bij de wet gestelde termijn bij de griffie van de Hoge Raad ingekomen, zodat de verdachte niet-ontvankelijk wordt verklaard in het beroep.

Het beroep is ingesteld door de verdachte. Namens deze heeft E.J. Kolmeijer, advocaat te Rhoon, een schriftuur ingediend, die echter eerst na afloop van de bij de wet gestelde termijn bij de griffie van de Hoge Raad is ingekomen.

Advocaat-generaal A.E. Hartevelde heeft geconcludeerd tot niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het beroep.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Wetboek van Strafvordering, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2204

Zaaknummer: 15/03921

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en V. van den Brink

Advocaten: E.J. Kolmeijer

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

De stukken bieden geen steun aan de vaststellingen van het hof, zodat de strafmotivering in zoverre ontoereikend is gemotiveerd.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

De vaststellingen dat de verdachte ‘ten tijde van het plegen van de bewezenverklarde feiten een stabiele relatie had en beschikte over woonruimte en werk’ en dat de verdachte ‘niet [heeft] kunnen aangeven waarom hij ondanks deze gunstige omstandigheden deze feiten heeft begaan en hoe herhaling kan worden voorkomen’, zijn niet zonder meer begrijpelijk aangezien noch voormeld proces-verbaal van de terechtzitting, noch de overige stukken waarvan de Hoge Raad kennisneemt daarvoor steun bieden. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-09-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:2190

Zaaknummer: 15/04455

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: K. Kok

Wetsartikelen: 359 Sv